

Лебрюна, които впрочемъ имаха само съвѣщателни гласове. Тѣ бѣха послушни и испитани орѣдия, които способствуваха да замаскиратъ новото единолично учреждение чрѣзъ едно мнимо сподѣляние на властта. Сийеса скоро отстраниха, като го възнаградиха съ богатство.

Сѣки отъ министритѣ работаше отдѣлно съ консулитѣ, безъ да образуватъ единъ свързанъ съ солидарна дѣятелность кабинетъ.

Само изпълнителната власть имаше право за законодателна инициатива. Единъ трибунатъ състоящъ отъ 100 членове обсъждаше законопроектитѣ безъ да ги вотира. Законодателния Корпусъ, състоящъ отъ триста членове, ги вотираше безъ да ги обсъжда, слѣдъ като изслуша по напрѣдъ държавнитѣ съвѣтници, които служеха за органи на правителството. Тая странна правителствена измислица принадлежеше на Сийеса.

На сената бѣха възложени два вида длѣжности: да обсъжда конституционни въпроси и да избира отъ тѣй нарѣчения народенъ списъкъ членоветѣ на трибуната, на Законодателния Корпусъ, на кассационнитѣ сѣдии, на комисаритѣ по смѣтководството и да назначава даже самитѣ консули (съ исключение на Бонопарта и неговитѣ другари, които, както ние видѣхме отъ по напрѣдъ, бѣха си усигорили положението).

Народния списъкъ, почти единичкия остатъкъ на народнитѣ права, бѣше продуктъ на тройно гласоподаване. Жителитѣ на всяко общинско окръжие избираха отъ десеттѣхъ си членове одного за да съставятъ първоначалния „списъкъ на довѣрени лица“, който се наричаше *общински списъкъ*; тие довѣрени лица избираха една десета часть испомѣжду си за *департаменталния списъкъ*, а послѣднитѣ избираха отново една десета часть за народния списъкъ. Сѣки единъ отъ тие списъци трѣбваше да служи и за специаленъ разсадникъ за замѣстваніе на нѣкои длѣжности. Послѣдния съдържаше